

Маленькі секрети Вікторії
Alina Sarnatska

Дійові особи:

Вікторія. Молода дівчина.

Максим. Молодий хлопець.

Дія I

Квартира Вікторії.

Вікторія сидить за столом в рукавичках і щось робить, але її руки та предмети на столі – за ширмою. Також ми бачимо на екрані, як спливає час до початку запланованого стріму на YouTube Live, назва каналу "Victoria's Little Secrets".

Вікторія (говорить з глядачами):

Від моєї школи було недалеко йти до майстерень – всього двісті метрів вулицею вниз. По дорозі треба було минути три фонарних стовпа, два з них – бетонні, до середини пофарбовані у білий колір, а далі середини – світло-сірі. Ці два бетонних стовпа на своїх верхівках мали фонарі. А третій стовп був старезний, дерев'яний, без фонаря. Він подобався мені найбільше, я завжди підходила покласти на нього долоню і привітатись. Я була ввічливою дитиною. Я відчувала, як він посміхається у відповідь всією своєю шершавою поверхнею.

Мій батько був годинниковий майстер. Він сидів в напівтемній майстерні в оточенні напівмертвих і напівживих скелець із маленькими залізними лапками. Деякі – цокотіли.

Щодня після уроків з першого класу і до третього, рівно о 13:50 я приходила до тата в майстерню. І лишалась до 17:30, поки мене не забирала мама. Я сиділа в кутку на старезному фанерному чемодані і читала під лампою книжки з районної бібліотеки. В майстерні пахло пилом, окисленим металом і вівсяним печивом. Кожні десять сторінок я спиналась подивитись, як тато шпортається всередині хворого годинника. Пацієнти в нього на столі бували різні – від пузатого австрійського годинника "з боем" до тоненького дамського браслету.

Зправа від татової, була майстерня ключника – дивовижне місце.

В майстерні ключника на підлозі була дірка в лінолеумі, формою точно як Північна та Південна Америка сполучені Панамським перешийком. Я двічі приносила шкільний географічний атлас, перевіряла чи все на місці. Все було на місці, навіть острів "Вогняна земля".

Ключника звали пан Іван, в нього були довжелезні кашлаті вуса. Ключі він називав "клі" на французький манер, а невдалі заготовки "мерсальопи".¹

Коли пан Іван мав хороший настрій, він заходив в майстерню до тата і гукав:

— Ану, де тут моя учениця? Вікторія, Suis-moi, слідуй за мною.

Довідка №1. Основні типи ключів

Ключі різняться за формою і способом роботи в замку. Найпоширеніші типи – англійського профілю, бородкові та пантографні.

Ключ англійського профілю – плоский, з нарізками, які підходять до циліндрового замка. Такі замки використовують для звичайних дверей і меблів.

Бородковий ключ має стрижень і фігурну борідку, яка рухає деталі всередині замка. Такі замки бувають в сейфах.

Пантографний ключ виготовляється з великою точністю на спеціальному верстаті. Його використовують для складних замків.

¹ clé - ключ (фр), mère salope - суча матір (фр)

Вперше, пан Іван посадив мене саму за верстат, коли я була в другому класі – мені було сім. Він сказав поклястись серцем матері, що я нікому про це не розповім, адже дітей не можна допускати до роботи за верстатом, це небезпечно для їх здоров'я. В свій перший день я спортила три заготовки до англійського ключа і сильно порізала палець. На пальці лишився шрам – ось тут, на вказівному. Коли мама ввечері запитала мене, що сталось, я сказала, що впала.

Місяць за місяцем, пан Іван навчав мене робити все складніші речі. Коли мені виповнилось десять років я вже могла самостійно працювати в майстерні і виготовляти ключі будь-якої складності.

Довідка №2. Секрети ключа

Секрети ключа – це комбінація нарізок на його робочій частині. Вони роблять ключ унікальним і дозволяють йому відкривати лише певний замок.

Нарізки відрізняються розміром і глибиною. Різниця між ними може бути дуже малою – до сотої частки міліметра.

Навіть незначна помилка майстра може зіпсувати ключ.

Під час виготовлення майстер спочатку не дорізає ключ на повну глибину. Потім він повертає ручку верстата на кілька поділок і дорізає рівно стільки, скільки потрібно.

Ключ виготовляють поступово. Це допомагає точніше відтворити секрет і не зіпсувати заготовку.

Вже в десять років я могла відтворити секрети будь-якої складності.

А зліва від віконця годинникаря – мого батька – були сріблясті металеві двері майстерні ремонту взуття з жовтою табличкою “одчинено з 9 до 19, по буднях”. Там сидів пан Петро з довжелезною білою бородою і смачно пахло свіжим клеєм та шкірою. Біля його столу, на третій знизу полиці, під товстим шаром пилу, блискотила пара золотих босоніжок. Я дивувалась, чому пан Петро не продасть золоті босоніжки і не купить собі королівський палац. Але не питала. Я була сором’язливою дитиною.

Того року все йшло як завжди – я приходила до тата щодня рівно о 13:50. Але одного дня в школі почалась пожежа. Була пізня весна і загорілось пуста гардеробна кімната на першому поверсі. Я зовсім не злякалась і разом з усіма дітьми вийшла на подвір’я. Коли нас відпустили додому, було 12:07. Я прийшла в майстерню до тата рівно в 12:19. Я знаю, бо я подивилась на годинник на руці, перед тим, як відчинити двері.

Я спочатку подумала, що тато бореться з якоюсь жінкою. В конусі світла від настільної лампи здіймались в повітря і опускались золоті, лакові туфлі на підборах. Це були дуже гарні туфлі. Якась жінка сиділа на дальньому столі, вчепившись в батька ногами і руками, а він намагався відштовхнути її від себе. Коли я зайшла, вони припинили боротись, батько оглянувся, а жінка визирнула з-за його плеча. В першу мить вона виглядала наляканою, але потім подивилась на мене задоволено і зверхньо.

Тоді я втекла і мене знудило прямо під дерев’яним ліхтарним стовпом. Я трималась за нього, щоби не впасти і дерево було тоді таке тепле, майже гаряче. Я зрозуміла, що сталось. Ця жінка виїбала мого тата.

Але насправді, якщо чесно, насправді вона виїбала нас із мамою.

Наступного дня я прийшла до батька о 13:50. І все в нас пішло добре, як раніше.

Я багато працювала з ключами. Я казала вам, що вже в десять років могла відтворити секрети будь-якої складності?

Одного дня, я зробила собі копію ключа від взуттєвої майстерні пана Петра. Я знала, що вчиняю погано і гріховно. Але я нічого не могла з собою вдіяти.

Іноді ти просто нічого не можеш з собою вдіяти.

Пан Петро не приносив з дому бутерброди, як мій батько та пан Іван. Він ходив обідати в кафе "Затишок" на розі біля моєї школи. Він називав ці походи на обід дивним словом "моціон" і вважав, що вони принесуть йому довголіття.

Тож, я зробила ключ, зайшла в його майстерню, взяла з полиці золоті босоніжки і поклала в портфель.

В моєї мами не було гарного взуття. В неї і платтів було не багато. Хіба може два чи три. А взуття гарного не було і вона завжди ходила в старих кросівках. Якщо подивитись уважно на її взуття, стає зрозуміло, що у батька просто не було шансів встояти перед спокусою.

Я міряла на себе мамині плаття з кросівками і виглядала в дзеркалі точно, як мама. Ця картинка викликала в мене нудоту. Я не хотіла бути схожою на неї.

Взуття — це так важливо для жінки! Погодьтеся, що в цій ситуації я ніяк не могла обійтись без золотих босоніжок. Я більше ніколи не вдягала кросівок.

Вікторія помічає, що лишилось десять секунд до початку запланованого стріму на YouTube Live. Вона поправляє світло, камеру на себе і на стіл перед собою. На столі маленькі кісточки та якесь хімічне приладдя.

Вікторія:

Привіт, мої хороші! Я знаю, ви скучили. Я теж скучила. Напишіть в коментарях з якого ви міста, мені дуже цікаво. Так! Напишіть звідки ви мене дивитесь! Я приготувала для вас ось цей чудовий матеріал. Це не дуже просто тут, де я живу. Але мені пощастило.

Вона робить паузу на реакції та читає перші коментарі. Долучається три людини.

Вікторія:

Так. Так. Я бачу вас. Бачу. Круто, це Берлін, привіт. Гамбург, вау. О, хтось із Праги. Київ, Запоріжжя, як ви? Тримайтеся! Що в мене нового? Живу. Працюю. Знайшла і підготувала для вас цього чудового горобчика.

Показує тушку горобця на лоточку та металеві інструменти.

Сьогодні, як і обіцяла, розкажу вам про очищення кісток. Зараз я перейшла до способу мацерації. Це коли кістки очищаються бактеріями в воді.

На іншому краю сцени з'являється Максим з телефоном. Він дивиться стрім і пише в коментарях.

Вікторія:

Раніше в мене була можливість працювати на дачі. Коли ми виїхали з окупованого Маріуполя, я довго жила на дачі в моєї подруги, біля Києва. Тоді я пробувала різні методи. Я перевірила і виварювання, і обробку комахами. Комахи, це найгірший спосіб, бо це надто повільно. Для цього треба спеціальні умови – акваріум, колонія жуків-шкіроїдів, яких треба весь час годувати, щоб вони вам обробляли кістки, з'їдали м'ясо і хрящі з кісток.

Періодично на екрані блимають перебивки – кадри з Маріуполя. Іноді це місто до повномасштабного вторгнення, іноді – після.

Раніше я виварювала, тому що думала, що це єдиний зручний шлях. В цьому способі висока температура допомагає пом'якшити м'які тканини і потім їх зчистити.

Але у виварюванні є одна велика проблема. Тоді у текстуру кістки в'їдається жир. Наприклад, мізки – це жир, а мізки знаходяться всередині черепної коробки, тому найважливіша частина – череп – стає жовтою. Цей метод підходить, якщо ви працюєте з мумією. А якщо жир порівняно свіжий, то він є в усіх кістках і він в'їдається. Кістка після цього стає жовтою. Її треба довго знежирювати, тримати у спирті чи ацетоні.

А тепер я обробляю кістки шляхом мацерації. Мені подобається спосіб мацерації, тому що я можу ним користуватись в будь-яких умовах, навіть в орендованій квартирі на дванадцятому поверсі.

Цим методом користуються люди, які обирають акуратну обробку.

Ось наприклад я знайшла біля будинку цього горобчика, який вже майже всох і спочатку замочила його в воді. Він пару днів постояв, я водичку злила і розклала його на емалірованому подносі.

Можна взяти будь-яку зручну ємність для роботи. Емалірований поднос просто легше дезінфікувати. От, бачите, я взяла горобчика і обережно розрізала. Там, де могла, зняла шкірку. Треба зняти якомога більше м'яса, прибрати обережно органи, не пошкодивши ребра і інші кістки.

Глядачів стає п'ятнадцять. Періодично на екрані блимають перебивки – кадри з Маріуполя. Іноді це місто до повномасштабного вторгнення, іноді – після.

Максим (пише):

Привіт! Радий тебе бачити!

Вікторія:

О, Максиме, і я рада тебе бачити! Ось так прибираємо якомога більше м'яких тканин, а все, що дрібніше – зв'язки, хрящики, шматочки м'яса, все лишається на кістці і в такому стані кладемо в баночку з водою і стоїть місяцями. Якщо ми починаємо процес взимку, коли холодно, то він триватиме довго. Тому що бактерії в холоді повільно працюють. Влітку, коли жарко, все відбувається дуже швидко, бактерії швидко розмножуються.

Воно просто стоїть собі, просто кісточки з м'ясом стоять у воді.

Раз на кілька днів, як тільки відчуваєм легкий запах гниття, можна зливати обережно воду і наливати нову. Бактерії продовжують потихеньку роз'їдати м'які тканинки і коли ми зливаємо воду, ці тканинки по чуть-чуть, по чуть-чуть стікають в каналізацію. Зливаємо в унітаз потроху це все, оцю воду з залишками м'яса, яке бактерії роз'їдають. Це можна робити навіть в приміщеннях загального користування, наприклад в гуртожитку для біженців.

В кінці в нас залишаються максимально чисті кістки. Їх все одно треба знежирити спиртиком і можна відбілити або залишити більш природний жовтуватий такий, молочний відтінок. Це вже на ваш смак.

Вікторія посміхається в камеру, активно взаємодіє з глядачами і читає коментарі.

Максим (пише):

Ти дуже гарна сьогодні. А чим порадиш відбілювати?

Вікторія:

Чим відбілювати? Я відбілюю перекисом водню. Чим тонша кістка, тим важливіша концентрація. Наприклад у пташок тендітні кісточки. У горобців тоненькі ребра, як волосинки. Тому бажано, щоб цей перекис, був розведений. Іноді люди купують концентрат перекису для басейнів. Але я не раджу так робити, це доволі ризиковано.

Максим (пише):

Дякую, що попередила! Я ледве не замовив собі концентрат.

Вікторія:

Я використовую звичайний аптечний перекис і заливаю ним мокрий скелет. Воно собі там шипить і коли висихає все стає білесеньким. І потім я ці всі кісточки розкладаю.

Під час обробки скелет починає потихеньку розвалюватися, тому, щоб собі не ускладнювати задачу, я, наприклад, хребці нанизую як намистинки на дріт. Беру тоненький дріт чи побільше, залежить від того, якого розміру тварина.

Періодично на екрані блимають перебивки – кадри з Маріуполя. Іноді це місто до повномасштабного вторгнення, іноді – після.

Якщо це горобець, то я зовсім тоненьку проволочку беру і проводжу через спинний, спинно-мозковий канал хребта. Воно тоді чудово сушиться і всі хребці в правильному порядку зберігаються. Найскладніше зберігати ребра. Хрящі розчиняються, скелет поступово розпадається і треба бути обережною, не переплутати ребра місцями.

По мірі того, як все розпадається, я відкладаю окремо праве крило і ліве крило, тобто праві-ліві кінцівки, щоб не переплутати кісточки. Щоб не переплутати фаланги лівої і правої кінцівки.

Максим (пише):

А якщо переплутаєш, що тоді робити?

Вікторія:

Раніше я збирала, наприклад, маленькі пташині скелети ПВА клеєм, на випадок якоїсь помилки. Тому що клей можна розчинити водою, відділити кісточки, потім підсушити скелет і знову прикріпити кістки в правильному положенні.

Зараз я переважно працюю з ультрафіолетовою смолою. І з епоксидкою теж. Тож в мене є ця лампа для нігтів.

Показує лампу для нігтів.

Знаєте, цей гель-лак, яким дівчата роблять собі нігті? Цей лак теж по суті ультрафіолетова смола. Так, Максим, так, та сама лампа.

Я з'єдную кісточки і сушу під ультрафіолетовою лампою. Коли дуже хороша, сонячна погода, то можна і без лампи. Я в тіні нанесла між кісточками смолу і потім, тримаючи їх разом, винесла на сонечко. Піднесла, почекала пару секунд, забрала. Потім перевірила, наскільки міцно все тримається, ще раз піднесла. З маленьких кісточок можна робити прикраси, поєднуючи їх з бусінами або металевими деталями.

Максим (пише):

Я на вихідних пішов в ліс, як ти радила і знайшов там мумію садової соні! І тепер боюсь не справитись із такою складною роботою.

Вікторія:

Ого! Тобі пощастило! Я ніколи їх не знаходила.

Про ультрафіолетову смолу хочу ще сказати, що вона має великі мінуси. Так, вона швидше застигає, завдяки тому, що реагує на сонце, але часто виглядає поганенько. Якщо нанести забагато смоли, то вона як соплі виглядає. Треба з цим обережно, щоб ваша робота виглядала акуратно.

Максим (пише):

Якщо б ти погодилась мені допомогти, я був би щасливий.

Вікторія:

Я не впевнена, що це хороша ідея.

Максим (пише):

Будь ласка, напиши мені в інстаграм – @l11hj2.

Вікторія:

До побачення, до побачення, мої хороші, до наступних зустрічей! Наступного разу покажу вам роботу з ультрафіолетовою смолою. Підпишіться, будь ласка, на мій канал. Поставте вподобайку і напишіть коментар про те, який метод вам подобається найбільше. Або задавайте питання і я обов'язково на всі відповім.

Вікторія закінчує стрім. Вона довго нерухомо сидить і дивиться на телефон, потім хапає його і пише Максиму.

Вікторія (пише):

Ви її консервували, чи залишили як є?

Максим (пише):

Я нічого не робив, акуратно поклав її в судочок для бутербродів, приніс і зберігав на підвіконні.

Максим (пише):

Звичайно, я спочатку викинув свій бутерброд.

Максим (пише):

Привіт!

Вікторія (пише):

Зробіть фото, будь ласка.

Максим (пише):

Зараз!

Максим (пише):

Секунду!

Максим надсилає фото. Вікторія довго розглядає фото, збільшує його на екрані. Вона відкладає телефон, робить собі чай прямо в кімнаті. Знову розглядає фото.

Вікторія (пише):

Вона в чудовому стані, майже без деформацій!

Вікторія (пише):

Коли я можу до вас приїхати?

Максим не відповідає, він заляк від несподіванки.

Вікторія (пише):

Якщо це незручно, я можу спробувати допомогти порадами онлайн.

Максим (пише):

Зручно!

Максим (пише):

Коли завгодно. Хочете — можна прямо зараз.

Максим (пише):

Вулиця Григоренка 8.

Вікторія (пише):

Нічого не чіпайте, будь ласка. Я зараз приїду. У вас є лоточок і хоч один скальпель?

Максим (пише):

Є, але лише один. І ще є два пінцети.

Вікторія (пише):

Я привезу.

Дія II

Квартира Максима.

Максим:

У вас дуже гарні туфлі.

Вікторія:

Так, взуття важливе. Люди часто його недооцінюють, але не я

Максим:

Офлайн ви інакша.

Вікторія:

Негарна? Це в мене просто хороша тоналка закінчилась. Я думала вичавлю з неї ще хоч крапельку, а вона геть засохла і мені довелось взяти дешеву. Ви не подумайте, в мене є гроші, я не бідна. Я її просто тримаю, бо в неї spf високий, аж 50, а це нечасто буває. В тоналці.

Максим:

Ні, красива. Просто інакша. Заходь, ось тут можна помити руки. Тільки будь ласка БУДЬ ЛАСКА не бризкай на підлогу.

Максим стоїть біля неї з рушником, поки вона мие руки.

Максим:

Вибач, я просто ненавиджу бризки. Люди часто стряхують руки, прямо на підлогу. Трусять ними і бризки летять в усі сторони – на підлогу, на стіни, на дзеркало. Усюди! А я ненавиджу бризки, розумієш?

Вікторія:

Ніколи так не роблю. Це дуже негігієнічно. І тим більше я не робитиму так в тебе вдома, якщо тобі неприємно.

Максим:

Так, мені це дуже неприємно. Найгірше, якщо наступити на бризки шкарпеткою. Або коли вони на дзеркалі.

Вікторія:

Я так не робитиму.

Максим рушником витирає руки Вікторії, одну, потім другу.

Максим:

Дякую. Вибач. Може тобі здається, що це дивно.

Вікторія:

Ні, це зовсім не дивно. Мені б теж не сподобалось, якби мої гості бризкали водою на підлогу і на дзеркало.

Максим:

Ось вона, ось тут. А в тебе часто бувають гості? У мене не дуже часто.

Максим і Вікторія сідають за стіл і починають процес обробки мумії. На великому екрані позаду них транслюється весь процес обробки.

Вікторія:

Можна більше світла? У мене часто були гості, коли я жила в Маріуполі. Але не тепер. Я знімаю кімнату. Ти недавно цим займаєшся? Можливо буде легше почати з крупніших тварин.

Максим:

Я колись хотів, іще в школі. У мене була одна подруга, в старших класах, яка мріяла стати ветеринаркою. Якось ми з нею йшли по парку, побачили під деревом мертву сороку і захопилися красою її пір'я. Вона ще була доволі свіжа, ще не було гниття, можливо вона в той же день померла. І ми з тою подругою пішли в аптеку накупили рукавичок одноразових, спирту, облили пташку й почали scuбти з неї красиве чорне з металічним блиском пір'я. Ми scuбли і scuбли, як первісні люди. Пір'я було дуже красиве.

Вікторія:

Я можу собі уявити. А що ти зробив із пір'ям?

Максим:

Вдома я показав батькам пакет із пір'ям і батько завівся скандалом, що це мертва енергетика, зараза та хвороби і наказав викинути. Мій батько був доволі запальним. Йому здавалось, я поведжусь, як дитина.

Вікторія:

І ти викинув?

Максим:

Ні, я потай віддав їх подрузі. Я приходив в гості, коли її матері не було вдома і ми гралися цим пір'ям, як малі діти. Про це більше ніхто не знав. Ти перша кому я розповів.

Вікторія:

А чому зараз почав?

Максим:

Мій тато помер рік тому, я випадково побачив твій стрім і згадав, яка вона була красива, та сорока. Така як ти.

Вікторія:

Дякую.

Максим:

Вибач! Я не те мав на увазі. Будь ласка, не ображайся. Я мав на увазі пір'я. В неї було дуже красиве пір'я.

Вікторія:

Я не ображаюсь.

Максим:

А як ти не побоялась до мене приїхати? Ну тобто ти правильно зробила. Але я здивувався. Я думав якщо якась дівчина дізнається про мою таку цікавість до кісток, то ця дівчина, вона уникатиме мене. Бо я дивний.

Вікторія:

Я не боюсь дивних людей. Варто боятись занадто нормальних людей, бо вони ретельно приховують свої секрети.

Максим:

Ти давно займаєшся кістками? Ти дуже багато про це знаєш.

Вікторія:

Ні, зовсім ні. Я почала коли вибралась з окупації. Там лишилось багато людей. У нас в Маріуполі. Багато людей померли на вулицях, в дворах, в квартирах. І був сильний запах. Моя мама лишилась в своїй квартирі під завалами. Це неправильно. Я вважаю це неправильно і так не має бути. Я багато думала про ці кістки, які лежать там, в моєму місті. А потім випадково побачила в інстаграмі одну художницю. Вона робить кістки красивими. Приводить їх до ладу, розумієш?

Максим:

Не знаю, напевно. Мені дуже шкода, щодо твоєї мами.

Вікторія:

Того року ми збирались поїхати на Одеський кінофестиваль. Вона була фанатка, знаєш, типу ми щороку разом дивились трансляцію відкриття і вона знала імена всіх режисерів. Нещодавно помер батько і мама довго не могла оговтатись. Вони прожили разом все життя. Я хотіла її підтримати і пообіцяла поїздку на кінофестиваль. На новий рік подарувала їй туфлі для червоної доріжки.

Максим:

Слухай, вибач, я не дуже в темі, в мене зазвичай багато роботи і я не сліdkую. Вона тепер так і залишиться на окупованих?

Вікторія:

Вона типу як в полоні у росіян. Її поки не віддали. Чекаю наступний обмін тілами.

Максим:

І тоді ти її поховаєш?

Вікторія:

Так. В мене є план.

Максим:

Мені дуже шкода. Я іноді дивлюсь стріми і це жахливо. Війна сильно впливає на диких звірів та птахів. Окрім людей. На людей вона звичайно теж впливає. Але і на звірів.

Вікторія:

Мені теж шкода.

Максим:

Я навіть не знаю, що сказати.

Вікторія:

Мовчки розбирає мумію тваринки.

Максим:

А що ти робиш, окрім стрімів?

Вікторія:

Я працюю в майстерні, роблю ключі.

Максим:

Це напевно дуже складно. Ти довго вчилась?

Вікторія:

Ні, я навчилась цьому в дитинстві.

Максим:

Твій батько робив ключі?

Вікторія:

Ні, мій батько був годинниковий майстер. Він сидів в напівтемній майстерні в оточенні напівмертвих і напівживих скелець із маленькими залізними лапками. Деякі - цокотіли.

Дія III

Максим і Вікторія танцюють в костюмах мертвого горобця та садової соні. Поступово їх танець переходить в секс.

Дія IV

На екрані ми бачимо фотографії та дописи з інстаграму Вікторії:

1. На фото Вікторія з паперами біля металевих дверей, допис: "Мама вдома! Мені повернули тіло".
2. На фото Вікторія та Лукас, щось роблять над столом, допис: "Лукас приїхав в Київ, щоби допомогти мені попрощатись з мамою".
3. На фото Вікторія та Лукас в поїзді, допис: "Одеса – зустрічай нас".
4. На фото Вікторія та Лукас позують на червоній доріжці кінофестивалю. На Вікторії – масивна прикраса на шиї з елементами кісток, вона взута в золоті босоніжки.